

MOBILNOST ERASMUS+ V PROJEKTU DIJAKI PRAKTIKANTI V MEDNARODNIH VRTCIH

Srednja šola Veno Pilon Ajdovščina se je kot prva in ena redkih slovenskih šol s programom SSI – predšolska vzgoja prijavila v program Erasmus+, ki izvaja tudi praktično usposabljanje in izobraževanje dijakov po Evropi. Program predšolske vzgoje predvideva, da dijaki v štirih letih šolanja opravijo deset tednov praktičnega usposabljanja. Običajno ga opravljajo v vrtcih v bližini svojega doma.

Po uspešni prijavi v programu Erasmus+ je jeseni 2015 napočil čas, ko smo projekt Dijaki praktikanti v mednarodnih vrtcih tudi izvedli. Dve skupini sta med 17. in 31. oktobrom opravljale prakso v Budimpešti in na Dunaju, z eno skupino pa smo mobilnost izvedli v Milanu med 7. in 21. novembrom.

V vsaki skupini je bilo 12 dijakov, ki so dvotedensko praktično usposabljanje opravljali v več različnih vrtcih, v katerih sporazumevanje poteka v angleškem jeziku. Njihov delovni urnik je bil različen, pretežno pa so začeli ob 9. uri in zaključili ob 17. uri.

Večere med tednom in dneve ob vikendih smo izkoristili za ogled mestnih lepot in znamenitosti, pa tudi za pohajkovanje, saj smo imeli na razpolago dvotedensko vozovnico za ves javni prevoz po mestu.

Erasmus+ dotacija je vsakemu dijaku krila stroške potovanja, bivanja, prehrane in kulturnega programa v tujini. Opravljena praksa v tujini je dijakom šteta med opravljeno praktično usposabljanje z delom pri delodajalcu, kar je del obveznosti njihovega izobraževanja po programu predšolska vzgoja.

... v Budimpešti ...

Bila sem učiteljica spremljevalka skupini dijakinj v Budimpešti, za kar sem hvaležna vodstvu šole, ki mi je omogočilo dvotedensko delo in življenje z dijakinjami v velikem in tujem mestu. Veliko pozornosti sem namenila gradnji timskega duha, medsebojni pomoči v skupini, kar je to življenjsko izkušnjo zagotovo vtisnilo v spomin vseh udeleženk.

Dekleta so se zavedala, da niso na počitnicah, pač pa jim je omogočena izjemna priložnost okusiti delo v tujini ter preizkusiti, kako je, če si dalj časa od doma. Delodajalec v budimpeštanskem vrtcu je nekaterim praktikantkam ponudil tudi možnost zaposlitve za daljši čas, ko končajo srednješolsko šolanje. Budimpešto so spoznale kot mesto širokih možnosti življenja, dela in uživanja. Pravijo, da se bodo v mesto še vrstile ali pa vsaj navdušile ostale, da sodelujejo v takih oblikah opravljanja prakse v tujini. Ponosne so na svojo izkušnjo, kar dokazujejo tudi s prejetim Europass certifikatom o opravljeni praksi v tujini.

Karmen Lemut, mag. org.

Dnevnik življenja v Budimpešti

Sobota, 17. 10. 2015

Pišem iz postelje, tukaj, v Budimpešti. Pot do sem je bila zelo dolga in naporna. Prispeli smo šele v večernih urah. Namestili smo se v hostlu. Po opravljenih obveznostih nas je profesorica odpeljala na večerjo. Dočakali smo jo lačni in premraženi. Želja po počitku je naraščala in komaj sem čakala posteljo. Že na poti sem razmišljala o naslednjem dnevu.

Nedelja, 18. 10. 2015

Sedim na stopnicah pred veličastno baziliko sv. Štefana in jo opazujem. Menda so jo gradili petdeset let. Zunanost je prekrasna. Komaj čakam, da vidim še notranost. Ko se vrnemo, bom nadaljevala s pisanjem.

Notranost je fascinantna. Veliko zlata, tla so mozaična, iz marmorja, kupole so poslikane, okna iz vitražnih stekel. Ampak mudi se, moramo dalje.

Sem v hostlu, v svoji postelji, in spet pišem. Trg junakov me je navdušil s svojo veličino. Sredi trga je šestintrideset metrov visok steber s kipom nadangela Gabriela. Ob vznožju stebra so kipi pomembnih madžarskih kraljev, knezov in borcev za svobodo.

Budimpešta me je že prvi dan prevzela s svojo lepoto.

Ponedeljek, 19. 10. 2015

Ojla, danes je bil pa kar naporen dan. Prvič v vrtcu, na delovnem mestu. Zjutraj, ko se nisem še prav prebudila, mi je bilo vse nekam čudno, ampak prav kmalu sem dojela – Budimpešta, ponedeljek, vrtec.

Do vrtca smo se vozili kar nekaj časa. Najprej z metrojem, nato s tramvajem in na koncu še z avtobusom. Sprejeli so nas lepo, vendar z neko distanco, da smo se počutile kar malo odveč. Po formalnem sprejemu so nam razkazali vrtec. Hiša, ki so jo preuredili v vrtec, ima veliko igrišče, opremljeno z igrali, notranji bazen in telovadnico. To je v spodnjih prostorih. V zgornjih pa so skupine, kuhinja in osebni prostori. V vrtcu imajo pet skupin. Same smo se lahko odločile, v kateri skupini bomo. Jaz sem v skupini otrok od 4. do 5. leta starosti. Zelo sem se trudila, da bi čim prej vzpostavila stik in to mi je tudi uspelo. Kljub utrujenosti sem zadovoljna.

Torek, 20. 10. 2015

Za današnji dan so imeli v vrtcu dogovorjeno predstavo za stare starše. Cel dan je bil namenjen pripravi in organizaciji tega dogodka. Zjutraj smo odšli na običajen sprehod z otroki, potem pa izdelovali darila za stare starše. Po kosilu in počitku je sledilo preoblačenje in urejanje otrok za nastop. Uživali so in se smejali. Deklicam sem delala frizure in vzgojiteljicam pomagala pri preoblačenju dečkov.

V takem vzdušju se je dan tudi iztekel. Bilo je lepo.

Petek, 23. 10. 2015

Prosti dan. Dobro, da ima Madžarska danes praznik, mi pa prost dan. Ogledali smo si hišo terorja. Groza, ne maram zločinov, ne maram krvi.

Vtis je popravila stavba parlamenta. Mogočna in veličastna. Žal zaradi prevelike mase ljudi nismo odšli v notranost. S pomočjo ladjice smo si ogledali le njeno zunanost. Tudi na živalski vrt nismo pozabili.

Sobota, 24. 10. 2015

Obiskali smo na tržnico, bogato z vsem, ampak res z vsem. Name je naredila velik vtis. Kupila sem kar nekaj stvari za domov, tako da bodo tudi domači vsaj malo začutili Budimpešto.

Zelo blizu cerkve svetega Matjaža smo si ogledali še ribiško palačo.

Margaretin otok smo prekolesarili na posebnih kolesih, se smejali in uživali ob lepih pogledih na naravo.

Nedelja, 25. 10. 2015

Kavica, tortica, prost dopoldan.

Popoldan pa ogled opere. Razkazala in predstavila nam jo je angleška vodička. Kaj tako veličastnega, razen na televiziji, še nisem videla. Predstavljam si, kako sedim vsa nališpana v loži in z daljnogledom gledam nastopajoče. Zdrami me vodičkina razlaga, da je opera že od otovoritve naprej center madžarskega glasbenega življenja ...

Spet en fantastičen dan.

Ponedeljek, 26. 10. 2015

Ravnokar sem se zbudila in komaj čakam, da vidim otroke. Več bom zapisala v petek.

Petek, 30. 10. 2015

Cel teden smo delali po ustaljenem redu vrtca. Igrali smo se s kockami, barvali, risali, plesali, rezali okraske in še in še.

Sicer so v tem vrtcu otroci iz premožnejših družin, kar sem opazila že po oblačilih in razvajanosti. Vzgojiteljice jim zelo popuščajo. Pri vodenih dejavnostih nekateri sploh ne sodelujejo. Svoj cilj dosežejo z »ne« ali z jokom. To se mi ne zdi dobro, vsaj dolgoročno ne.

Z vzgojiteljico sem se zelo zblížala. Bolj ko se je bližal čas našega odhoda, tesneje mi je bilo pri srcu. Tudi na otroke sem se zelo navezala, kljub razvajanosti so ljubki in pristrčni.

Danes smo pekli piškote, pri čemer smo vsi sodelovali, saj so to bili »piškoti za slovo«. Posloviti se je bilo težko, a hkrati lepo in pristrčno. Videti je bilo, da so se tudi otroci in vzgojiteljica navezali na nas.

In še za konec: Doživeli smo veliko lepega, se veliko naučili in pridobili veliko izkušenj. Za vse to bi se rada zahvalila profesorici Lemut. Svojo nalogo je predano opravila, predvsem pa nad nami bdela kot prava mama.

Kristi Trošt, 3. d

... na Dunaju ...

Vlogo spremljevalke dijakov pri opravljanju mednarodne prakse na Dunaju sem z veseljem sprejela, saj je bil Dunaj šest let moj dom in vanj se vedno znova rada vračam. Poleg osnovnih zadolžitev, kot je skrb za varnost in dobro počutje, sem želela, da bi dijaki spoznali mesto, njegove znamenitosti, zgodovino, kulturo ter življenje v današnjem času. Dvotedensko skupno bivanje nam je omogočalo tudi razvijanje socialnih odnosov in občutka za življenje v skupnosti, sama pa sem od bliže spoznala naše dijake, njihove navade, obnašanje, razmišljanje ... Prioritetna naloga dijakov pa je seveda bila opravljanje prakse v vrtcih.

Dijaki so bili razporejeni na delo v tri različne privatne vrtce na Dunaju. Vsak dijak je imel svojo mentorico, ki ga je usmerjala in mu dajala napotke pri delu.

Pogovorni jezik naj bi bila angleščina, izkazalo pa se je, da nekatere mentorice v enem izmed vrtcev ne znajo angleško. Spoznanje je bilo negativno presenečenje, saj se je bilo sporazumevati praktično nemogoče. Delo je bilo zato v nadaljnjih dneh omejeno le na opazovanje, posnemanje, spremljanje ... Preostali dijaki so bili s svojimi skupinami in mentoricami večinoma zelo zadovoljni. Bili so celo v angleških skupinah, kjer imajo vzgojiteljice, katerih materin jezik je angleščina. Na ta način se otroci srečujejo s pravo izgovorjavo jezika že v najnežnejših letih.

Kot so naši dijaki lahko ugotovili, se dunajski vrtci v nekaterih stvareh le razlikujejo od naših. Otroci imajo več časa za svobodno, nevodeno dejavnost. Večji poudarek dajejo razvoju otrokove lastne ustvarjalnosti in domišljije ter mu omogočajo izbiro tistih dejavnosti, ki so mu najbližje. To smo imeli še posebej priliko

spoznati ob obisku javnega vrtca »Kindergarten der Stadt Wien« v Stadtparku, ki sem ga organizirala z namenom, da dijaki spoznajo sodobno urejen vrtec, kajti prostori, v katerih so opravljali prakso, so bili v starejših stanovanjskih stavbah. Ravnateljica vrtca nas je popeljala skozi skupine in nam razložila njihove pedagoške pristope, v katerih smo med drugim lahko zasledili elemente Waldorfske in Montessori pedagogike. Za nas je bilo posebej zanimivo to, da je vsaka od učilnic namenjena določeni dejavnosti (npr. ročnim delom, slikanju, gledališču, gradnji, rekreaciji ...) in da si otroci lahko sami izbirajo dejavnosti in učilnice.

Prakso so dijaki opravljali med 9.00 in 15.00, preostali čas pa je bil namenjen ogledom, skupnim aktivnostim, počitku oz. prosti izbiri. Bivali smo v apartmajih MG Zimmer v 10. dunajskem okraju. Čeprav je bila nastanitev vse prej kot luksuzna, je bilo za čistočo dobro poskrbljeno. Prijetno smo se počutili tudi zaradi preostalih gostov, ki so izžarevali zelo pozitiven odnos in nam nudili pomoč, kjer koli je bilo to potrebno.

Po mestu smo se prevažali s podzemno železnico, tramvajem ali mestnim avtobusom. Ker smo stanovali čisto na robu mesta, smo do centra potrebovali skoraj eno uro. Hrano so nam dostavljali vsako jutro med 5.00 in 6.00. Za zajtrk smo prejeli pekovski izdelek, pijačo in sadje, za kosilo sendvič, večerni obrok pa je bil pakiran in smo si ga pogreli v mikrovalovni pečici, vseboval pa je glavno jed in juho oz. sladico. Dijaki so ugotovili, da je hrana v naši šolski kuhinji v primerjavi z dunajsko zelo dobra. Lačni niso bili, saj je bila ulična ponudba hrane zelo pestra, pa tudi v apartmaju smo kaj pripravili.

Evropska unija je v tem projektu krila stroške prenočevanja, hrane, prevoza do Dunaja in domov, prevoz z mestnim prometom, vstopnino za ogled dvorca Schönbrunn, stroške spremljajočega učitelja in vso organizacijo s strani šole, vrtcev, avstrijskega partnerja Austraining in slovenske agencije. Znesek, ki ga je prispevala za vsakega dijaka, je znašal več kot tri mesečne neto plače delavca v Sloveniji. Neodgovorno bi bilo, da bi te naložbe ne izkoristili kar v največji meri, zato sem kot spremljevalka poskrbela, da so si dijaki poleg dela v vrtcu nabirali tudi drugo »kulturno in duhovno hrano«, ki jo nudi Dunaj. Imeli smo srečo z vremenom in tako so bili naši sprehodi po mestu res prijetni. Ogledali smo si vse glavne znamenitosti mesta: od dvorca Schönbrunn, Stadtsopere, Štefanove

cerkve, Karlove cerkve, Belvederja, Musikvereina, Hofburga, Rathausa, Hundertwasserhaus, Secesije, Albertine ... Sprehodili smo se skozi Naschmarkt, videli hleve Lipicancev na Hofburgu, kapelo, kjer ob nedeljah prepevajo dunajski dečki, se fotografirali pri kipu Johanna Straussa v Stadtparku, obiskali grobnico cesarjev (Kaisergruft), na dnevu odprtih vrat smo si ogledali notranjost Parlamenta in Prunksaal v Nacionalni knjižnici ... Sicer pa niso bili ogledi znamenitih stavb edini cilj naših prostočasnih dejavnosti.

Obiskali smo slovenski študentski dom in Kulturni center Korotan, kjer nam je direktor, mag. Anton Levstek, z enournim predavanjem predstavil zgodovino Slovencev na Dunaju. V Augartnu – domovanju dunajskih dečkov, smo se srečali z Maximom Ganglom, po mami Slovincem, ki je štiri leta prepeval v tej svetovno poznani pevski ustanovi in nam je predstavil šolo, internat, koncertno dvorano ter nam opisal življenje, šolanje, nastopanje in koncertne turnee dunajskih dečkov. Ogledali smo si musical Mozart in se po predstavi fotografirali z glavnim zvezdnikom večera (vlogo Mozarta je pel Oedo Kuipers) ter prejeli njegov avtoogram. Strokovno delo smo nadgradili z ogledom vrtca »Kindergarten der Stadt Wien« v 3. dunajskem okraju. V apartmaju smo se preizkusili v pripravi nekaterih avstrijskih nacionalnih jedi: Kaiserschmarrn, Topfenknödel, Palatschinken ... Izvedli smo tudi triurni tečaj nemščine in poleg pozdravov, števil in hrane spoznali tudi nekaj besed, povezanih z delom z otroki. Svojo prakso, vtise, ogleda znamenitosti in organizirane dogodke v prostem času so morali dijaki zabeležiti v dnevniku.

S svojim delom spremljevalke sem zadovoljna, saj sem dijakom dala največ, kar sem v dani situaciji

lahko, koliko so posamezni dijaki odnesli, pa je odvisno od njih samih. Pri praktičnem delu v vrtcu so se zelo izkazali, o čemer pričajo zelo pozitivna poročila njihovih mentoric.

Prepričana sem, da je tovrstna praksa za dijake izredno bogata izkušnja in da smo lahko ponosni, da je naša šola sodelovala pri tem projektu. Upam, da bodo to možnost izkoristile tudi naslednje generacije dijakov.

mag. Vlasta Lokar Lavrenčič

... in v Milanu ...

MILAN 2015 SKOZI MOJE OČI

Že ob koncu lanskega šolskega smo bili seznanjeni z izvedbo praktičnega usposabljanja v tujini. Prve priprave so se začele septembra, tiste zadnje, najvažnejše, pa le nekaj dni pred odhodom, ko so nas seznanili z življenjem in delom v Milanu ter z lombardsko kulturo.

V Milanu smo preživele štirinajst dni. Stanovale smo v blokovskem naselju, nekaj minut vožnje z avtobusom in podzemno železnico od samega centra mesta. Do vrtca, kjer smo opravljale prakso, pa smo imele uro vožnje.

V projektu je sodelovalo dvanajst dijakinj naše šole. Delale smo v mednarodnih vrtcih, v katerih naj bi govorili angleško, praksa pa je bila ponekod precej drugačna. Le redke vzgojiteljice so govorile tekoče angleško, kar je otežilo naše sporazumevanje. Ne glede na to, je bila to izjemna izkušnja, vredna ponovitve. Tako z vzgojiteljicami kot tudi z otroki smo navezali zelo pristne in tople vezi, z nekaterimi vzgojiteljicami smo še vedno v kontaktu. Vse smo si želele, da bi lahko ostale še za kakšen teden, saj je težko kar naenkrat oditi, ravno ko se navadiš na dnevno rutino, ko sporazumevanje steče in ko ti postane tamkajšnje življenje domače. Prav zato je bilo slovo čustveno, pritekale so tudi solze, tako s strani vzgojiteljic kot tudi z naše stani.

Meni osebno je veliko pomenilo tudi izkustvo kulturnega utripa mesta, ki smo mu bile priča vsak dan po končanem delavniku in ob vikendih. Ogledale smo si najpomembnejše milanske značilnosti, preizkusile odlično italijansko kulinariko, se ob večerih družile in se s tem še bolj povezale. Celotno dogajanje lahko opišem le s presežniki, saj je bilo res zelo, zelo lepo. Če bi lahko, bi vse skupaj še enkrat ponovila. Udeležbo v projektu toplo priporočam prihodnjim generacijam.

Maša Arčon, 4. č

